

Súd: Okresný súd Prešov
Spisová značka: 8Csp/118/2021
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8121207241
Dátum vydania rozhodnutia: 03. 02. 2022
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Jozef Jaselský
ECLI: ECLI:SK:OSPO:2022:8121207241.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Okresný súd Prešov sudcom, JUDr. Jozefom Jaselským, v spore žalobcu: S. F., R.. XX.X.XXXX, D. Ď. XXXX/XX, XXX XX N., právne zastúpeného: JUDr. Igor Šafranko, advokát so sídlom Sovietskych hrdinov č. 163/66, 089 01 Svidník, proti žalovanému: PROFI CREDIT Slovakia, s.r.o., so sídlom Pribinova 25, 824 96 Bratislava, IČO: 35 792 752, právne zastúpeného: Advokátska kancelária JUDr. Andrea Cviková s.r.o., so sídlom Kubániho 16, Bratislava, o primerané finančné zadostučinenie 600,- €, takto

rozhodol:

I. Žalovaný je p o v i n n ý zaplatiť žalobcovi 100,- eur to do troch dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku.

II. V prevyšujúcej časti žalobu z a m i e t a.

III. Žalovaný je p o v i n n ý nahradiť žalobcovi trovy konania v rozsahu 100 %.

odôvodnenie:

1. Žalobca sa žalobou doručenu súdu dňa 30.08.2021 domáha voči žalovanému zaplataenia primeraného finančného zadostučinenia vo výške 600,- eur.

1.1 Svoju žalobu odôvodnil tým, že dňa v konaní vedenom na Okresnom súde Prešov, pod sp. zn. 29Csp/57/2016 o určenie neplatnosti dohody o poskytovaní služieb bol ako žalobca v postavení spotrebiteľa úspešný v uplatňovanom nároku, rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 29Csp/57/2016, zo dňa 24.05.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 3Co/141/2018, zo dňa 11.12.2018 (ďalej len základné konanie), ktorý nadobudol právoplatnosť 02.01.2019. Súd rozhodol, že dohoda o poskytovaní služieb č. 8500089409, zo dňa 10.11.2014 je neplatná.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvej inštancie uviedol:

- odôvodnenie 41.: „Je zrejmé, že v prípade dohody o poskytovaní služieb ide síce formálne o samostatnú zmluvu, avšak jej vznik je podmienený vznikom zmluvy o spotrebiteľskom úvere. Dôkazné bremeno o preukázanie opaku bolo na žalovanom (§ 53 ods. 3 Občianskeho zákonníka), žalovaný však opak nepreukázal, keďže tvrdenie o dobrovoľnosti dohody v jej texte nebolo preukázané. Dohodu o poskytovaní služieb, ktorá bola uzatvorená v ten istý deň ako zmluva revolvingovom úvere, vzhľadom na jej akcesoritu k hlavnému vzťahu nemožno posudzovať samostatne. Uvedená skutočnosť znamená, že do odplaty pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi mala byť zarátaná aj odmena podľa tejto dohody, čo vyplýva z § 1 ods. 1 nariadenia vlády SR č. 87/1995 Z. z. v znení účinnom v čase uzavretia zmluvy. Podľa tohto ustanovenia odplatu pri poskytnutí peňažných prostriedkov spotrebiteľovi tvoria úrok, poplatky a akékoľvek iné odplatné plnenia alebo iné náklady, ktoré sú dohodnuté pri podpise spotrebiteľskej zmluvy a ktoré sú spojené s poskytnutím peňažných prostriedkov alebo vyžadované pri poskytnutí peňažných prostriedkov. Odplata totiž integruje všetky plnenia, ktoré sú spojené alebo

vyžadované pri poskytnutí plnenia. Z dohody o poskytnutí služieb je zrejmé, že je uzatváraná súčasne so zmluvou o revolvingovom úvere a zároveň služby podľa tejto dohody sú priamo spojené s úverovým vzťahom.“

- odôvodnenie 46.: „Pokiaľ ide o určenie neplatnosti dohody o poskytovaní služieb súd uvádza, že vzhľadom na skutočnosť, že celý text dohody bol vopred pripravený a dopisovali sa len osobné údaje žalobcu a odmena za službu, vedie to k záveru o tom, že dohoda nebola individuálne dojednaná. Ako už bolo vyššie konštatované, dôkazné bremeno na preukázaní opaku bolo na žalovanom (§ 53 ods. 3 OZ), žalovaný však opak nepreukázal, keďže tvrdenie o dobrovoľnosti dohody v jej texte nebolo preukázané.“

- odôvodnenie 49.: „Navyše aj pre primeranosť ceny, aby nebola podriadená skúmaniu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, muselo by byť splnené, že cena bola vyjadrená zrozumiteľne, určito a jasne, čo v tomto prípade nebolo naplnené. V dohode o poskytovaní služieb totiž spomínaná cena bola uvedená nie konkrétnou sumou, čo napĺňalo požadovaný atribút určitosti, ale bolo potrebné ju vypočítať, keďže predstavovala mesačne 2,56 % zo schváleného úveru po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru a je úplne irelevantné, či v ďalšej listine - oznámení veriteľa o schválení úveru bola už uvedená konkrétna výška mesačnej splátky. Súd totiž posudzuje to, čo bolo uvedené v spornej dohode o poskytovaní služieb.“

- odôvodnenie 50.: „Uvedená dohoda o poskytovaní služieb teda nie je vylúčená zo súdneho prieskumu neprijateľnosti zmluvnej podmienky, preto sa súd zaoberal tým, či vytýkané ustanovenia spôsobujú značnú nerovnováhu v právach a povinnostiach zmluvných strán v neprospech žalobcu ako spotrebiteľa. V danom prípade žalobca mal mesačne platiť 34,56 eura (2,56 % zo sumy 1350 eur) za celé obdobie trvania zmluvy, t.j. za 42 mesiacov mal zaplatiť sumu 1451,52 eura, teda sumu prevyšujúcu reálne poskytnutú sumu úveru po odpočítaní poplatku za poskytnutie úveru, teda sumu 1350 eur. Navyše túto sumu by musel zaplatiť aj v prípade predčasného zosplatnenia úveru, teda aj v prípade, že by dané služby v podstate už neboli reálne. Služby, ktoré predstavujú predmet dohody možno považovať za zbytočné a nepodstatné pre žalobcu (informácia pred splatnosťou splátky, informácia o prijatí platby, podpora callcentra, informácia o zostávajúcich záväzkoch), keďže každý dlžník vie, kedy je splátka splatná a kedy ju zaplatí. Niektoré sú povinnosťou veriteľa ako je zmena zmluvy, vyhotovenie a zaslanie kópie dokumentácie a niektoré predstavujú len hypotetické služby ako je odklad splátok alebo druhá upomienka zdarma. Spotrebiteľ má v týchto prípadoch platiť za službu, o ktorú ani nemá záujem a ktorú nepožiadava (odklad splátok) alebo nemusí nastať jej potreba (druhá upomienka zdarma).“

- odôvodnenie 53.: „Podľa názoru súdu odmena dohodnutá v dohode o poskytovaní služieb je tiež nepochybne v rozpore s dobrými mravmi pre výrazne neprimeranú cenu za plnenie, nakoľko jej výška predstavuje viac ako 100 % hodnoty poskytnutého úveru za obdobie zodpovedajúce 42 mesačnej splatnosti úveru, teda ide o absolútne neplatné zmluvné dojednanie aj pre rozpor s § 39 OZ. Na základe uvedeného považoval za právne dôvodné žalobe o určenie dohody o poskytovaní služieb vyhovieť.“

Ako spotrebiteľ si uplatňuje satisfakciu za porušenie spotrebiteľských práv. Svoje práva musela brániť v základnom konaní. Primerané finančné zadostučinenie má mať sankčnú a odradzujúcu funkciu, aby sa dodávateľ nedopúšťal recidívy. Zároveň má mať aj funkciu relutárnu. Keďže je spotrebiteľom, ktorý úspešne uplatnil porušenie svojho práva na súde, bola tým splnená hypotéza vyššie citovanej právnej normy, primerané finančné zadostučinenie preto požaduje vo výške 600,- eur, nakoľko je dohoda o poskytovaní služieb zo dňa 10.11.2014, ktorá bola uzavretá medzi ním a žalovaným, neplatná. Čo sa týka otázky rozsahu porušenia spotrebiteľského práva, tak táto otázka je definovaná rozsudkami v základnej veci, t. j. rozsudkom Okresného súdu Prešov, sp. zn. 29Csp/57/2016, zo dňa 24.05.2018, v spojení s rozsudkom Krajského súdu Prešov, sp. zn. 3Co/141/2018, zo dňa 11.12.2018 a ich odôvodneniami, ktoré sú hmotnoprávnou podmienkou nároku na primerané finančné zadostučinenie („PFZ“) a z tejto hmotnoprávnej podmienky je potrebné vychádzať, ako záväznej. Tento rozsah zisteného porušenia spotrebiteľského práva, v základnej veci, nie je možné v konaní o PFZ, ani rozširovať, ani zužovať.

2. Žalovaný s podanou žalobou nesúhlasil a navrhol ju v celom rozsahu zamietnuť.

2.2 Žalovaný uviedol, že z podanej žaloby nevyplýva ani označenie dôvodov, podľa ktorých si žalobca uplatňuje nárok na primerané finančné zadostučinenie vo výške 600,- eur, teda na základe akých skutočností si žalobca uplatňuje požiadavku na sumu 600,- eur. Zadostučinenie je chápané ako forma náhrady ujmy v nemajetkovej oblasti. Právny poriadok pozná takúto formu náhrady či odškodnenia v rôznych prípadoch a situáciách. Pre porovnanie je možné poukázať na to, že žalobcom požadovaná suma napríklad dosahuje sumu bolestného v prípade niektorých stredne ťažkých úrazov či poškodení zdravia. Týmto prímerom poukázal na to, že požiadavka žalobcu, ak by bolo oprávnená, je zjavne neprimeranou. Podaná žaloba neobsahuje žiadne tvrdenia, ktorými by sa v žalobe odôvodnila suma

finančného zadosťučinenia Právna úprava len uľahčuje postavenie spotrebiteľa v tom, že nie je povinný dokazovať rozsah ujmy, príčinnú súvislosť a pod.; na strane druhej ale neznamená, že nárok vznikne za každých okolností, aj keď ujma nevznikla. Pre úspešné uplatnenie takejto nemajetkovej ujmy v súdnom konaní je potom nevyhnutné, aby bola jej existencia tvrdená a aby bola takáto ujma skutočná. Samotný záver, že žalovaný porušil práva spotrebiteľa vyplývajúce zo zmluvy, nie je záverom o skutočnej existencii takejto ujmy a pre priznanie finančného zadosťučinenia podľa § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa nie je dostatočný. Žaloba neobsahuje skutkové tvrdenia, na základe ktorých by uplatnený nárok bol osvedčený. V podanej žalobe sa nepreukazuje ani len to, v čom je suma 600,- eur primeranou požiadavkou. Účelom ust. § 3 ods. 5 zák. č. 250/2007 Z.z. bolo priznať spotrebiteľovi, ktorému dodávateľ porušil alebo neuznal nejaké jeho spotrebiteľské práva (najmä v reklamačnom konaní), primerané zadosťučinenie za to, že tieto svoje práva musel spotrebiteľ následne účelne uplatňovať alebo brániť v súdnom konaní, a nie primerané zadosťučinenie priamo za ich akékoľvek porušenie (bez ohľadu na ich uplatnenie v súdnom konaní).

2.3 Žalovaný namietal premlčanie uplatňovania práva na primerané finančné zadosťučinenie. Žalovaný nárok si žalobca mohol uplatniť už v konaní vedenom pod sp. zn. 29Csp/57/2016, nakoľko ani ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. a ani iný právny predpis pre uplatňovanie finančného zadosťučinenia neurčujú žiadne iné podmienky ako uplatnenie porušenia práva spotrebiteľa na súde (čo mimochodom žalobca ani netvrdí a ani nepreukazuje v podanej žalobe). Nakoľko si žalobca uplatnil ním tvrdený nárok na finančné zadosťučinenie po uplynutí premlčacej doby, žalovaný toto premlčanie namietal. Premlčacia doba uplynula najneskôr 3 roky po podaní žaloby, o ktorej bolo konanie vedené pod sp. zn. 29Csp/57/2016 (pre účely posúdenia premlčania postačuje záver, že premlčacia doba uplynula s istotou najneskôr ku dňu 31.12. 2019, čo je viac ako 3 roky po podaní spomenutej žaloby).

3. Žalobca v replike okrem iného uviedol, že považuje za nesprávnu vznesenú námietku premlčania voči nároku na priznanie PFZ z dôvodu, že od podania žaloby v základnom konaní uplynuli tri roky. Nárok na priznanie PFZ je v zmysle § 3 ods. 5 posledná veta zákona o ochrane spotrebiteľa späť s úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom alebo osobitnými predpismi v podobe právoplatného rozhodnutia súdu. Preto až moment „úspešného uplatnenia“ je *conditio sine qua non* pre súdne uplatnenie tohto nároku. V tomto smere poukázal na rozsudok Krajského súdu v Prešove, č. k. 2Co/137/2016-71, zo dňa 24.05.2017. Za vytrhnutý z kontextu odôvodnenia rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/127/2017, z 30.01.2019 považuje záver žalovaného, že spotrebiteľ je povinný už v základnom konaní uplatniť nárok na PFZ s poukazom na plynutie premlčacej doby. V tomto prípade by podľa argumentácie žalovaného bolo premlčanie nároku na PFZ závislé aj od dĺžky základného konania, ktoré v tomto prípade trvalo 2 roky a 3 mesiace, čo samo o sebe by znamenalo ukrátenie premlčacej doby. Nemôže byť predsa žalobcovi dané na ľarchu, že vzhľadom na dĺžku základného konania, by bol jeho nárok premlčaný. Primeranosť požadovanej sumy PFZ je vzhľadom najmä na postoj žalovaného a intenzitu porušenia spotrebiteľských noriem evidentne daná. Žalovaný nechce niesť akúkoľvek zodpovednosť a podľa jeho názoru nedošlo k žiadnemu porušeniu spotrebiteľských práv a povinností. Z dikcie citovaného ustanovenia § 3 ods. 5 zákona o ochrane spotrebiteľa a odôvodnenia dovolacieho súdu je zrejmé, že zákonodarca vôbec nestanovil podmienku vzniku, resp. preukazovania akejkoľvek ujmy. Jedná sa iba o neprípustný extenzívny výklad *contra legem* žalovaného.

4. Žalovaný v duplike uviedol, že Civilný sporový poriadok nepripúšťa, na rozdiel od predchádzajúceho sporového kódexu, súdny odhad nároku vo veci samej.

5. Súd vykonal dokazovanie listinami (rozsudok Okresného súdu Prešov, č.k. 29Csp/57/2016-130, rozsudok Krajského súdu v Prešove č.k. 3Co/141/2018-155), ako aj ďalším spisovým materiálom, pričom zistil tento skutkový stav:

6. Okresný súd Prešov rozsudkom zo dňa 24.05.2018, č.k. 29Csp/57/2016-130, určil, že dohoda o poskytovaní služieb č. 8500089409 zo dňa 10.11.2014 je neplatná.

7. Krajský súd v Prešove ako odvolací súd rozsudkom zo dňa 11.12.2018, č.k. 3Co/141/2018-155, potvrdil prvoinštančný rozsudok vo výroku o určenie neplatnosti dohody o poskytovaní služieb.

8. Pri právnom posúdení predmetného sporu vychádzal súd z ustanovení zákona č. zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa.

9. Podľa § 1 ods. 1 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, tento zákon upravuje práva spotrebiteľov a povinnosti výrobcov, predávajúcich, dovozcov a dodávateľov, pôsobnosť orgánov verejnej správy v oblasti ochrany spotrebiteľa, postavenie právnických osôb založených alebo zriadených na ochranu spotrebiteľa (ďalej len "združenie") a označovanie výrobkov cenami.

10. Podľa § 3 ods. 3 zákona č. 250/2007 Z. z. o ochrane spotrebiteľa, každý spotrebiteľ má právo na ochranu pred neprijateľnými podmienkami v spotrebiteľských zmluvách.

11. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom do 09.06.2013, osoba, ktorá na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, koho porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi je spôsobilé privodiť spotrebiteľovi ujmu.

12. Podľa § 3 ods. 5 posledná veta zákona č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa v znení účinnom od 10.06.2013, spotrebiteľ, ktorý na súde úspešne uplatní porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi, má právo na primerané finančné zadosťučinenie od toho, kto za porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej týmto zákonom a osobitnými predpismi zodpovedá.

13. Vo vzťahu k vyššie citovanému ustanoveniu zákona č. 250/2007 Z.z., či už v pôvodnom alebo terajšom znení, možno uviesť, že ide o ustanovenie s tzv. relatívne neurčitou hypotézou, ktorá neustanovuje žiadne kritéria na vymedzenie toho, čo predstavuje primerané finančné zadosťučinenie a ako treba určiť jeho výšku. Zároveň treba uviesť, že novšie znenie zákona o ochrane spotrebiteľa dokonca ešte zmiernilo podmienky poskytnutia primeraného finančného zadosťučinenia, pretože toto sa v súčasnosti poskytuje aj bez toho, aby porušenie práva alebo povinnosti spotrebiteľa ustanovené zákonom o ochrane spotrebiteľa a osobitným predpisom, bolo spôsobilé privodiť ujmu spotrebiteľovi.

14. Základným zákonným predpokladom úspešného uplatnenia primeraného finančného zadosťučinenia v zmysle citovaného zákonného ustanovenia je teda porušenie práva alebo povinnosti ustanovenej zákonom č. 250/2007 Z.z. o ochrane spotrebiteľa alebo podľa osobitných predpisov, ktorými sú predpisy na ochranu spotrebiteľa. Podľa názoru súdu uvedený nárok je teda daný, ak dodávateľ porušil osobitnú právnu úpravu predstavujúcu normy na ochranu spotrebiteľov, ktorými sú osobitná úprava spotrebiteľských zmlúv v § 52 až 54 Občianskeho zákonníka, zákony o spotrebiteľských úveroch, o finančných službách na diaľku a podobne. Účelom týchto právnych noriem je zvýšená ochrana spotrebiteľa ako slabšieho účastníka zmluvného vzťahu založeného spotrebiteľskou zmluvou a citované zákonné ustanovenie § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. má postihnúť nečestného dodávateľa, ktorý tieto osobitné právne normy nerešpektuje. V tejto súvislosti súd poukazuje na uznesenie Najvyššieho súdu SR, sp. zn. 6Cdo/389/2015, zo dňa 14.09.2016, v ktorom tento súd uviedol, že v súvislosti s ustanovením § 3 ods. 5 zákona č. 250/2007 Z.z. pod úspešným uplatnením porušenia práva alebo povinnosti v zmysle tohto ustanovenia treba rozumieť úspešné uplatnenie konkrétneho nároku z porušenia alebo povinnosti, napr. nároku na náhradu škody, na vydanie bezdôvodného obohatenia, alebo aj na určenie neprijateľnosti konkrétne vymedzenej zmluvnej podmienky používanej v spotrebiteľskej zmluve.

15. V prejednávanej veci je zrejmé, že žalobca úspešne uplatnil porušenie svojho práva ustanoveného osobitným predpisom v konaní vedenom na tunajšom súde pod sp. zn. 29Csp/57/2016, v dôsledku čoho súd určil, že dohoda o poskytovaní služieb je neplatná. Súd má teda za to, že pokiaľ bol žalobca úspešný v predchádzajúcom spore pri uplatnení porušenia jeho práva ako spotrebiteľa, základ nároku je daný.

16. Pokiaľ ide o výšku finančného zadosťučinenia, táto závisí od úvahy súdu. Pri jej určení súd vychádzal z toho, že finančné zadosťučinenie má sankčnú povahu a jeho účelom je odradiť nečestného dodávateľa od porušovania práv spotrebiteľov. Finančné zadosťučinenie je potrebné nevnímať ako kompenzáciu, ale ako poskytnutú satisfakciu spotrebiteľovi a tiež ako odmenu pre žalobcu ako spotrebiteľa, ktorý privodil vyhlásenie rozsudku, ktorým sa sledujú rovnaké účinky ako opatrenia orgánov dohľadu, ktorých sankcie by boli neporovnateľne prísnejšie. Na druhej strane však nemôže predstavovať neprimerané obohacovanie spotrebiteľov. Pri rozhodovaní o nároku na finančné zadosťučinenie je

potrebné tiež prihliadať na okolnosti prípadu, konkrétne zo závažnosti porušenia práva či povinnosti voči spotrebiteľovi, intenzitu trvania a rozsahu nepriaznivých následkov a na subjektívny prístup oboch strán protiprávnemu konaniu.

17. Vzhľadom na vyššie uvedené súdom vymedzené kritéria má súd za to, že suma vo výške 100,- eur splní všetky funkcie primeraného finančného zadosťučinenia (keďže morálnym zadosťučinením boli aj vyššie cit. rozsudky a sú nimi aj odôvodnenia týchto rozhodnutí) a teda, že bude mať dostatočný satisfakčný charakter pre žalobcu, dostatočný sankčný charakter voči žalovanému v zmysle individuálnej, ale aj generálnej prevencie, a zároveň bude odmenou pre žalobcu, že sa nekalému konaniu žalovaného nepodrobil, ale napriek nepochybne svojej slabšej ekonomickej a právnej situácii, akú si mohol zabezpečiť žalovaný, sa pustil do sporu s ním. Súd prihliadol tiež na skutočnosť, že žalobca na základe uvedenej neplatnej dohody aj plnil. V prevyšujúcej časti súd preto žalobu o zaplatenie primeraného finančného zadosťučinenia zamietol.

18. O nároku na náhradu trov konania súd rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení s § 255 ods. 2 CSP. Podľa tohto ustanovenia môže súd priznať náhradu trov konania v plnej výške aj v prípade, ak súd priznal nárok úspešnej strane, avšak nie v žiadanej výške (porovnaj I. ÚS 56/2017). Ide o prípady, ak výška nároku závisí od úvahy súdu, čo je prípad prejednávanej veci. Úvaha súdu sa teda týkala skutkových okolností, ktoré sú podstatné pre rozhodnutie o výške priznaného plnenia, nie čo do základu uplatneného nároku. Aj v súčasnosti podľa § 255 ods. 2 CSP v spojení s čl. 3 a čl. 4 ods. 2 CSP sa základná sadzba tarifnej odmeny advokáta vypočíta z výšky súdom priznaného plnenia.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie v lehote 15 dní odo dňa jeho doručenia na Okresnom súde Prešov, písomne, v dvoch vyhotoveniach.

V odvolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania (§ 127 C.s.p.) uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že

- a) neboli splnené procesné podmienky
- b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces
- c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
- d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
- e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
- f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
- g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
- h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci.

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej.

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania.

Ak povinná strana dobrovoľne nespĺní, čo jej ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnená strana môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa zákona č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti v znení neskorších predpisov.